

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/87/2017
Identifikačné číslo spisu: 6814010338
Dátum vydania rozhodnutia: 24.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6814010338.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského, v trestnej veci obvineného Q. W. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2018 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. decembra 2016, sp. zn. 2To/83/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Q. W. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Revúca z 19. septembra 2016, sp. zn. 2T/182/2014 (ďalej len ako „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“), bol obvinený Q. W. uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

26. januára 2014 v čase okolo 15.00 hod. v H. na ulici J. W. vo vchode obytného domu č. XXXX/X s nožom v ruke zvýšeným hlasom povedal svojmu susedovi F. W., nar. XX. X. XXXX, trvalým bydliskom v H. na ulici J. W. č. XXXX/X a T. O., nar. X. U. XXXX, trvalým bydliskom v H. na ulici C.. O. č. XXXX/X „bud' vás pozabíjam alebo sa odtiaľto odsťahujete“, pričom nôž na nich namieril a urobil krok dopredu, v dôsledku čoho a predchádzajúcich susedských sporov v nich vzbudil strach, že by vyhrážky mohol naplniť, na čo F. W. ihneď vytiahol slzotvorný plyn a striekol ním smerom k obvinenému, následne obvinený vbehol do svojho bytu, po krátkej chvíli opäť vyšiel z bytu na chodbu a v ruke mal pelendrek, ktorým začal udierať F. W. po rukách, chrbte a hlave, a to minimálne 5-krát, na čo F. W. v sebaobrane udrel obvineného do tváre, zakričal na susedu Q. C., ktorá v tom čase vyšla na chodbu, na čo obvinený ihneď vošiel do svojho bytu spolu so svojou družkou S. A., ktorá počas celého incidentu s nimi stála na chodbe, čím poškodenému F. W. spôsobil odreniny na pravom predlaktí 2 x 3 cm, na pravom ramene krvnú podliatinu 5 x 5 cm, na chrbte pod ľavou lopatkou začervenanie 3 x 3 cm, na pravom predlaktí krvnú podliatinu 6 x 5 cm, v oblasti ľavého lakt'a tržne zmliaždenú ranu dĺžky 1,5

cm siahajúcu do podkožia, v oblasti hlavice 5 záprstnej kosti ľavej ruky krvnú podliatinu o priemere 2 cm s dĺžkou liečby od 26. januára 2014 do 1. februára 2014 a práceneschopnosti v trvaní od 27. januára 2014 do 1. februára 2014, čím spôsobil F. W. škodu na zdraví vo výške 495 €, škodu na mobilnom telefóne zn. Samsung Galaxy ACE vo výške 45 € a Sociálnej poisťovni, pobočka Rožňava, škodu na vyplatených dávkach nemocenského poistenia v bližšie nešpecifikovanej výške.

Obvinenému bol za to súdom uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 3 Tr. zák., pri zistených poľahčujúcich okolnostiach podľa § 36 písm. j/, písm. l/ Tr. zák. a pri zistenej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., výkon ktorého súd podmienene odložil podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenému F. W. škodu vo výške 540 € a podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodenú Sociálnu poisťovňu, pobočka Rožňava, odkázal s nárokom na náhradu škodu na civilné konanie. Poškodeného F. W. so zvyškom nároku na náhradu škody súd podľa § 288 ods. 2 Tr. por. odkázal na civilné konanie.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 15. decembra 2016, sp. zn. 2To/83/2016 (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného a prokurátora zamietol.

Obvinený, zastúpený zvoleným obhajcom, napadol dovolaním uznesenie krajského súdu ako i konanie, ktoré vydaniu tohto rozhodnutia predchádzalo, pre dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Tr. por.

V dovolaní obvinený uviedol, že nie je spokojný s rozhodnutiami súdov oboch stupňov, pretože on sa skutku kladenému mu za vinu nedopustil a jeho vina v konaní nebola preukázaná.

Obvinený ďalej poukázal na tú skutočnosť, že okresný súd pôvodne uznesením zo 4. apríla 2016, sp. zn. 2T/182/2014, predmetnú vec postúpil na priestupkové konanie a že krajský súd uznesením z 25. mája 2016, sp. zn. 2To/49/2016, toto uznesenie okresného súdu zrušil a uložil mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol, pričom okresný súd na základe tých istých dôkazov následne rozhodol o vine obvineného. Takéto konanie podľa jeho názoru vzbudzuje pochybnosti, keďže tento skutok bol klasifikovaný ako prečin i napriek tomu, že nešlo o trestný čin, ktorého by sa svojím konaním dopustil.

Obvinený sa nestotožňuje s tým, ako odvolací súd vyhodnotil dôkaznú situáciu a nesúhlasí s odôvodnením uznesenia krajského súdu, v ktorom sa uvádza, že obvineného usvedčujú zo spáchania skutku výpovede poškodených, ktoré sú v podstatných rysoch totožné. Podľa obvineného krajský súd neprihliadol na podstatné rozpory vo výpovediach týchto svedkov, resp. sa nimi nezaoberal. Tieto výpovede podľa obvineného zároveň nekorešpondujú s objektívnymi dôkazmi. V tomto ohľade poukazuje najmä na tú časť výpovede poškodeného, podľa ktorej sa v jednej časti uvádza, že mu mal telefón vypadnúť vo chvíli, keď mal striekať slzný (peprový) sprej, no v inej časti uvádza, že mu telefón vypadol, keď ho mal obvinený biť po rukách v čase, keď cúval, v čoho dôsledku sa tento telefón rozbil. Za ďalší rozpor obvinený považuje výpovede menovaných osôb v časti, ktorá sa venuje správaniu obvineného vo chvíli, keď sa im mal vyhrážať. Podľa výpovede poškodeného mal odsúdený urobiť krok vpred a ruku, v ktorej držal nôž pred sebou, mal vystrieť v lakti. Podľa poškodeného mal nôž držať v pravej ruke v úrovni hlavy a vtedy vystrieť ruku v lakti smerom k nim. Podľa poškodeného mal nožik vypadnúť obvinenému alebo ho mal vhodiť do bytu vtedy, keď stiekol slzný sprej a vtedy mala družka počuť ako niečo cinklo. Podľa výpovede poškodeného mal nôž obvinenému vypadnúť ešte pred tým, ako poškodený striekol slzný sprej. Ďalší rozpor poukazuje na výpovedi poškodeného, ktorý uviedol, že obvinený po tom ako použil slzný sprej, mal vojsť do bytu a mal vziať spoza dverí pelendrek, ktorým ho mal začať mlátiť. Poškodená k tomu uviedla, že obvinený do bytu nevošiel, len sa načiahol pravou rukou do bytu, a tak zobral pelendrek. Obvinený uvádza, že sa žiadneho takého konania, ktoré je uvedené v rámci skutku nedopustil a poškodený účelovo uvádza nepravdivé tvrdenia.

Výpovede poškodených majú byť podľa názoru obvineného v rozpore aj s objektívne vykonanými dôkazmi, pričom konajúce súdy dôkaznú situáciu vyhodnotili jednostranne v obvineného neprospech. Obvinený totiž objektívne nemohol zaútočiť na poškodeného po tom, čo bol zasiahnutý slzotvorným sprejom vo vzdialenosti 1 m, ako to vyplýva z odborného vyjadrenia. Po ďalšie bol to obvinený, kto ako prvý zavolať políciu takmer ihneď po inkriminovanom skutku. Obvinený kontaktoval políciu až nasledujúci deň. Dokazovaním nebolo preukázané, že by obvinený mal v čase skutku v ruke nôž. Konajúce súdy mali dôslednejšie vyhodnotiť objektívne výpovede policajtov zasahujúcich na mieste činu a ktorí nezaistili žiaden nôž, slzotvorný sprej či pelendrek. Obvinený zároveň poukázal na odborné lekárske vyjadrenie, doplnené výsluchom na hlavnom pojednávaní, za účelom preukázania mechanizmu vzniku zranení poškodeného, z ktorých majú vyplývať iné závery než tie, ktoré prijal súd po vykonanom dokazovaní. Krajský súd sa podľa obvineného pri vydaní rozhodnutia neriadil zásadami dokazovania, osobitne zásadou voľného hodnotenia dôkazov.

Obvinený v dovolaní namietol zaujatosť vyšetrovateľky, npor. Bc. U. Q., ktorá sa má osobne poznať s poškodeným. Tu poukazuje na protokoláciu z výsluchu svedkyne A., ktorá mala uviesť, že k poraneniu lakťa poškodeného malo dôjsť pádom na zábradlie, čo však menovaná vyšetrovateľka nezapísala ako aj posúdenie zranení obvineného, ktoré trvalo viac ako 7 dní. Vyšetrovateľka mala vykonávať dokazovanie výlučne jednostranne v neprospech obvineného.

V zmysle toho obvinený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len ako „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) navrhol, aby na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a dôvodnosť výrokov napadnutého rozhodnutia, ako aj správnosť postupu krajského súdu a konania, ktoré mu predchádzalo so zameraním na dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i Tr. por. a po preskúmaní zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu a tomuto súdu prikázal vec znova prerokovať a rozhodnúť.

Námestník okresného prokurátora Okresnej prokuratúry Revúca sa k dovolaniu obvineného vyjadril dňa 15. decembra 2017 tým spôsobom, že obvinený sa v podstate domáha opätovného prehodnotenia dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní a následne potvrdené odvolacím súdom. K zraneniam poškodeného námestník okresného prokurátora uviedol, že ich povaha a lokalizácia svedčí o tom, že poškodený sa bránil pred obvineným, ktorý bol v postavení nad ním a že zranenia boli zapríčinené podlhovastým pevnejším predmetom, konkrétne pelendrom, ktorého použitie obvinený počas celého konania rezolútne odmietal. V zmysle tejto argumentácie námestník okresného prokurátora najvyššiemu súdu navrhol dovolanie obvineného odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Poškodená T. O. sa k dovolaniu obvineného vyjadrila podaním z 12. marca 2018, v ktorom bližšie opísala mechanizmus vzniku poranenia poškodeného na lakti a vyjadrila sa tiež k charakterovým vlastnostiam osoby obvineného.

Najvyšší súd ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) spis a dovolanie predbežne preskúmal v zmysle § 378 Tr. por. a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2, § 372 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), podala ho oprávnená osoba (§ 369 ods. 2 písm. b/, § 373 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom mieste (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), dovolanie má náležitosti predpokladané zákonom (§ 374 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. por.). Súčasne však dovolací súd zistil, že je dôvod na odmietnutie dovolania z dôvodu uvedeného v § 382 písm. c/ Tr. por., lebo nie sú splnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca.

Pokiaľ ide o vyššie uvádzanú viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené,

tak tu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por., alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. je daný vtedy, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Takáto okolnosť pritom musí byť z obsahu spisu zrejماً a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu zodpovedá už zmienená povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. K porušeniu tohto práva navyše môže dôjsť len za tej situácie, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom (viď napr. rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Marinescu proti Rumunsku z 2. februára 2010, č. 36110/03; Emen proti Turecku z 26. januára 2010, č. 25585/02; Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu z 15. decembra 2011, č. 26766/05 a č. 22228/06).

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. tak najvyšší súd preskúmava len to či jediný usvedčujúci dôkaz, alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy, boli vykonané zákonným spôsobom. Nemožno sa ním domáhať spochybnovania skutkových zistení, prehodnocovania vykonaných dôkazov a ich hodnotenia nižšími súdmi. Nesprávne hodnotenie dôkazu možno napraviť v odvolacom, nie však v dovolacom konaní. Proces dokazovania počnúc hodnotením jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Z toho vyplýva, že dovolací súd sa nemôže zaoberať výhradami obvineného k hodnoteniu dôkazov, ktoré by mali viesť k inému záveru súdu rezultujúcemu vo výroku o vine ako aj naň nadväzujúcich výrokoch. Nesprávnym hodnotením dôkazu by sa dovolací súd mohol zaoberať len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že nie je predmetom skúmania dovolacieho súdu, akým spôsobom sa súdy nižších stupňov vysporiadali s hodnotením jednotlivých dôkazov, resp. aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili, pretože tu ide o otázky skutkového charakteru, ktoré sú v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. < z dovolacieho konania vylúčené. Uvedené pritom rovnako platí i pre odmietnutie vykonania obvineným navrhovaných dôkazov (uznesenie najvyššieho súdu z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009 <., publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 21/2010). Ťažisko dokazovania, ako už bolo uvedené vyššie, je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa, pričom jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať, alebo meniť

iba súd odvolací (§ 322 ods. 3 a § 326 ods. 5 Tr. por.). Len s poukazom na nesúhlas s hodnotením dôkazov, resp. odmietnutím vykonania navrhovaných dôkazov, nemožno vyvodzovať tento dovolací dôvod, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 47/2014).

S ohľadom na uvedené je zrejmé, že obvineným uplatnené vecné námietky nespádajú do obsahového rámca ním uplatnených dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Tr. por. a zároveň nepredstavujú žiaden z dovolacích dôvodov vymedzených v prvom odseku naposledy uvedeného ustanovenia. Dovolacie námietky obvineného sú v podstate zopakovaním argumentácie použitej pred odvolacím súdom. Obvinený domáhajúc sa zmeny v hodnotení dôkaznej situácie namieta skutkové zistenia, čo zákon nepripúšťa s výnimkou, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

V tomto smere najvyšší súd dodáva, že právna kvalifikácia stíhaného trestného činu ako prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. zodpovedá skutkovej vete (zistenému skutku) rozsudku okresného súdu, pričom nie sú dané žiadne okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu či zánik trestnosti činu, ani chyby pri uložení trestu.

Obvinený v dovolaní osobitne namietol aj zaujatosť vyšetrovateľky, npor. Bc. U. Q., a teda uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Z ustanovenia § 31 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca, prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Účelom citovaného ustanovenia je upevniť dôveru strán i verejnosti v nestrannosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdu. Preto je potrebné už v prípravnom konaní zabezpečiť, aby sa na úkonoch prípravného konania nepodieľal vyšetrovateľ, ktorý má k veci alebo k vyššie vymedzenému okruhu osôb taký vzťah, ktorý môže objektívne vzbudiť pochybnosti o jeho spôsobilosti postupovať pri objasňovaní trestnej činnosti nestranne. Uplatnenie inštitútu o vylúčení prichádza do úvahy len vtedy, ak je existencia takého vzťahu, resp. pomeru preukázaná.

Z trestného spisu dovolací súd zistil, že obvinený dňa 15. mája 2014 vzniesol voči menovanej vyšetrovateľke námietku zaujatosti (č. l. 14). O tejto námietke bolo rozhodnuté v zmysle § 32 ods. 3 Tr. por. s poukazom na § 31 ods. 1 Tr. por. uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru Revúca z 20. apríla 2014, ČVS: ORP-176/RA-RA-2014 (č. l. 15-16), nevyhlúčením menovanej vyšetrovateľky, čo bolo odôvodnené tým, že menovaná vyšetrovateľka nezistila žiadne okolnosti týkajúce sa jej zaujatosti pre pomer k prejednávanej veci alebo osobám. Ďalej uviedla, že nie je v žiadnom príbuzenskom pomere ani v inom obdobnom pomere so žiadnou z procesných strán, ako ani v pomere k veci samej. Poškodeného pozná, tykajú si, avšak neudržiavajú žiadne kontakty, nenavštevujú sa, stretávajú sa len náhodne na ulici. Predmetné uznesenie bolo doručené obvinenému dňa 22. mája 2014 a jeho obhajcovi dňa 23. mája 2014, pričom ani jeden z nich proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nepodal, v dôsledku čoho toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť. Z uvedeného potom vyplýva, že uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. nemá svoje opodstatnenie (rovnaký záver prijal najvyšší súd aj v uznesení z 18. augusta 2011, sp. zn. 5 Tdo 30/2011).

Obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu

takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. V opačnom prípade, teda ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Najvyšší súd na neverejnom zasadnutí nariadenom podľa § 381 Tr. por. dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c/ Tr. por., keďže je zrejmé, že nie sú dané uplatnené dôvody dovolania, ako je vyššie uvedené.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.